

Skundžiamame sprendime klaidingai išaiškintas Reglamento Nr. 40/94 ⁽¹⁾ ir 2009 m. vasario 26 d. Reglamento (EB) Nr. 207/2009 ⁽²⁾ 8 straipsnio 1 dalies b punktas (abiejuose reglamentuose jis išdėstytas vienodai), todėl jis buvo pažeistas.

Skundžiamame sprendime neatsižvelgta į argumentus, kurie buvo išdėstyti Bendrajam Teismui pateiktame ieškinyje, todėl šie argumentai nebuvo įvertinti.

⁽¹⁾ 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146).

⁽²⁾ 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1).

2010 m. lapkričio 23 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Čekijos Respubliką

(Byla C-545/10)

(2011/C 38/06)

Proceso kalba: čekų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama M. Šimerdová ir H. Støvlbæk

Atsakovė: Čekijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad Čekijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 2001 m. vasario 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/14/EB dėl geležinkelių infrastruktūros pajėgumų paskirstymo, mokesčių už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra ėmimo ir saugos sertifikavimo ⁽¹⁾ 4 straipsnio 1 dalį, 6 straipsnio 2 dalį, 7 straipsnio 3 dalį, 11 straipsnį ir 30 straipsnio 5 dalį;

— ir pagal 1991 m. liepos 29 d. Tarybos direktyvos 91/440/EEB dėl Bendrijos geležinkelių plėtros ⁽²⁾ 10 straipsnio 7 dalį;

— priteisti iš Čekijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Čekijos Respublika pažeidė Direktyvos 2001/14/EB 4 straipsnio 1 dalį, nustatydamą maksimalią mokesčių už naudojimąsi infrastruktūra sumą, kurios infrastruktūros valdytojas negali viršyti. Infrastruktūros valdytojas privalo nustatyti ir rinkti mokesčius už naudojimąsi infrastruktūra laikydamasis Direktyvos 2001/14/EB 4 straipsnio 1 dalies nuostatų. Valstybės narės gali tik nustatyti mokesčių už naudojimąsi infrastruktūra ėmimo taisykles.

Čekijos Respublika pažeidė Direktyvos 2001/14/EB 6 straipsnio 2 dalį, nesiimdama priemonių skatinti infrastruktūros valdytojus mažinti infrastruktūros teikimo išlaidas ir prieigos prie jos mokesčių dydį.

Čekijos Respublika pažeidė Direktyvos 2001/14/EB 7 straipsnio 3 dalį, neužtikrindama, kad už minimalų prieigos paketą ir prieigą prie geležinkelių infrastruktūros objektų nustatomi mokesčiai būtų lygūs išlaidoms, tiesiogiai turėtoms dėl tam tikros vežimo geležinkeliais paslaugos.

Čekijos Respublika pažeidė Direktyvos 2001/14/EB 11 straipsnį, neįvesdama veiklos rezultatų gerinimo sistemos, kuria geležinkelio įmonės ir infrastruktūros valdytojas būtų skatinamas mažinti sutrikimų skaičių ir gerinti geležinkelių tinklo veiklą.

Čekijos Respublika pažeidė Direktyvos 2001/14/EB 30 straipsnio 5 dalį neteisingai perkeldama ją į vidaus teisės sistemą.

Čekijos Respublika pažeidė Direktyvos 91/440/EEB 10 straipsnio 7 dalį, neužtikrindama, kad būtų įsteigta institucija, kurią, kiek tai susiję su Čekijos Respublika, būtų galima laikyti institucija pagal 10 straipsnio 7 dalį ir kuri vykdytų šioje nuostatoje numatytas funkcijas.

⁽¹⁾ OL L 75, 2001, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 5 t., p. 404.

⁽²⁾ OL L 237, 1991, p. 25; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 1 t., p. 341.

2010 m. lapkričio 26 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Vokietijos Federacinę Respubliką

(Byla C-556/10)

(2011/C 38/07)

Proceso kalba: vokiečių

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama G. Braun ir H. Støvlbæk,

Atsakovė: Vokietijos Federacinė Respublika

Ieškovės reikalavimai

Komisija Teisingumo Teismo prašo:

1. Pripažinti, kad perkeldama pirmąjį geležinkelių paketą Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal

— Direktyvos 91/440 ⁽¹⁾ 6 straipsnio 3 dalį ir jos II priedą bei pagal Direktyvos 2001/14/EB ⁽²⁾ 4 straipsnio 2 dalį ir 14 straipsnio 2 dalį,

- Direktyvos 2001/14/EB 6 straipsnio 2 dalį,
- Direktyvos 2001/14/EB 7 straipsnio 3 dalį ir 8 straipsnio 1 dalį bei
- Direktyvos 2001/14/EB 30 straipsnio 4 dalį kartu su Direktyvos 91/440/EEB 10 straipsnio 7 dalimi.

2. Priteisti iš atsakovės bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Direktyvomis 91/440/EEB ir 2001/14/EB siekiama užtikrinti vienodą ir nediskriminacinę visų įmonių prieigą prie infrastruktūros bei skatinti į konkurenciją orientuotą, dinaminę ir skaidrią geležinkelių rinką Europoje. Direktyvos 91/440/EEB 6 straipsnio 3 dalyje reikalaujama, kad „esminių“ infrastruktūros valdytojo „funkcijų“ vykdymas būtų pavestas įstaigoms ar firmoms, „kurios pačios neteikia jokių geležinkelių transporto paslaugų“.

Komisijos nuomone, Vokietijoje nėra užtikrintas direktyvoje reikalaujamas infrastruktūros valdytojo nepriklausomumas vykdant esmines funkcijas, nes daugelis šių „esminių funkcijų“ pavestos bendrovei, kuri nors ir yra teisiškai nepriklausoma, tačiau įeina į holdingą, kurio nariais, be kita ko, yra geležinkelių transporto paslaugas teikiančios įmonės.

Komisija teigia, kad Direktyvoje 2001/14/EB reglamentuojamas nepriklausomumas turi pasireikšti ne tik teisiškai, bet ir organizaciniu požiūriu bei priimant sprendimus. Tai reiškia, jog esmines funkcijas vykdanti įmonė galėtų priklausyti tam pačiam holdingui kaip ir geležinkelių transporto paslaugas teikiančios įmonės tik tuomet, kai yra ne tik teisiškai nuo jų atskirta, bet ir neabejotinai nesudaro su jomis bendro ekonominio vieneto, t. y. nepriklausoma nuo jų taip pat *ekonomiškai*. Taigi, jeigu tam tikrame holdinge „esmines funkcijas“ vykdo dukterinė bendrovė, būtina imtis apsauginių priemonių, kad patronuojanti ir dukterinė bendrovės negalėtų veikti kaip ekonominis vienetas, t. y. kaip viena įmonė. Tačiau, Komisijos manymu, Vokietijoje tokios tinkamos ir pakankamos apsauginės priemonės, kurios, be kita ko, galėtų užtikrinti infrastruktūros valdytojo ekonominį nepriklausomumą nuo geležinkelių transporto paslaugas teikiančių įmonių, nebuvo sukurtos. Siekiant užtikrinti esminių funkcijų nepriklausomumą, išvengti interesų konflikto ir atimti iš holdingo galimybę kontroliuoti įmonę, kuriai pavestos esminės funkcijos, Vokietijos įvestų apsauginių priemonių nepakanka.

Komisija tvirtina, kad, viena vertus, nepriklausomumo reikalavimo įgyvendinimas nėra kontroliuojamas nepriklausomos administracinės institucijos, o nepriklausomumo reikalavimo pažeidimo atveju konkurentai neturi galimybės pateikti skundą. Kita vertus, įmonės, kuriai pavestos esminės funkcijos, darbuotojų arba vadovavimo organų ir vadovų nepriklausomumas nuo holdingo bendrovės nėra užtikrintas dėl tokių priežasčių:

— Holdingo arba holdingui priklausančių bendrovių valdybos nariams nėra draudžiama kartu būti įmonės, kuriai pavestos esminės funkcijos, valdybos nariais.

— Nėra numatyta, kad įmonės, kuriai pavestos esminės funkcijos, vadovavimo organų nariai bei šios įmonės vadovaujantis ir esminių funkcijų vykdymą užtikrinantis personalas, nutraukę savo veiklą šioje įmonėje, per tam tikrą tinkamą metų skaičių negali užimti vadovaujančios pozicijos holdinge arba kitoje holdingo kontroliuojamoje įstaigoje.

— Įmonės, kuriai pavestos esminės funkcijos, vadovavimo organas nėra skiriamas aiškiai apibrėžtomis sąlygomis ir jam nėra nustatyti atitinkami teisiniai įpareigojimai, kad būtų užtikrintas sprendimų priėmimo nepriklausomumas.

— Įmonė, kuriai pavestos esminės funkcijos, neturi savo personalo, dirbančio atskirose arba saugomose patalpose, kurio kontaktai su holdingo bendrove ir kitomis jos kontroliuojamomis įmonėmis turi apsiriboti oficialiais pranešimais, susijusiais su esminių funkcijų vykdymu.

— Nėra apsaugota prieiga prie informacinių sistemų, dėl ko nėra užtikrinta, kad holdingas negaus su esminių funkcijų vykdymu susijusios informacijos.

Anot Komisijos, be pirmiau aprašyto reikalavimo užtikrinti infrastruktūros valdytojo nepriklausomumą vykdant esmines funkcijas pažeidimo Vokietijos Federacinė Respublika taip pat neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvas 91/440 ir 2001/14 dėl to, kad

— nepakankamai aiškiai perkėlė Direktyvos 2001/14/EB taisyklės dėl infrastruktūros mokesčių ir nesukūrė sąlygų teisingai taikyti visų sąnaudų principą;

— nepriėmė reikiamų priemonių, kad infrastruktūros valdytojais būtų įpareigoti sumažinti infrastruktūros išlaidas bei infrastruktūros mokesčius už prieigą prie geležinkelių tinklo;

— neįgaliojo reguliavimo institucijos užtikrinti infrastruktūros valdytojui skirtą reikalavimo suteikti informacijos įvykdymą skiriant tinkamas sankcijas.

(1) 1991 m. liepos 29 d. Tarybos direktyva 91/440/EEB dėl Bendrijos geležinkelių plėtros; OL L 237, p. 25; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 1 t., p. 341.

(2) 2001 m. vasario 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/14/EB dėl geležinkelių infrastruktūros pajėgumų paskirstymo, mokesčių už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra ėmimo ir saugos sertifikavimo; OL L 75, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 5 t., p. 404.